U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **I. Ch.,** zastoupen Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem se sídlem Sekaninova 1204/36, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2017, č. j. OAM-746/ZA-ZA11-ZA20-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 18. 1. 2018, č. j. 52 Az 2/2017 - 64,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 10. 2017 žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a to z důvodu nepřípustnosti opakované žádosti podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce totiž již v minulosti žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice jednou podal, byla však zamítnuta (proti tomuto předchozímu rozhodnutí žalobce podal žalobu a následně také kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozhodnutím ze dne 10. 8. 2017, č. j. 9 Azs 231/2017 - 16, odmítl pro nepřijatelnost).

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích. Krajský soud však tuto žalobu jako nedůvodnou zamítl. Důvody namítané v nové žádosti se dle soudu shodují s důvody uvedenými v žádosti předešlé, jež je předmětem přezkumu v nyní projednávané věci. V případě opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany již není třeba znovu rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů, ale toliko posoudit, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovala možnost opakovaného řízení o udělení

mezinárodní ochrany. Podle krajského osudu žalobce nic takového nenamítá. Podle soudu nejsou v případě žalobce dány skutečnosti hodné zvláštního zřetele, pro které by mu měl být udělen humanitární azyl. Rodinné poměry spočívající v manželství či rodině dle ustálené judikatury nejsou skutečnosti zvláštního zřetele hodné. Z obsahu správního spisu, jakož i z rozhodnutí žalovaného, je jednoznačně patrné, že si žalovaný i v opakovaném řízená obstaral veškeré stěžovatelem namítané podklady a zohlednil rovněž rodinný status žalobce a jeho historii pobytu mimo Ukrajinu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Spolu s kasační stížností spojil rovněž žádost o přiznání odkladného účinku ze dne 21. 2. 2018.

[4] Namítal, že žalovaný posoudil jeho opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany zcela nedostatečně z hlediska posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Zjištěný skutkový stav v rámci řízení byl vykládán naprosto nesprávně v rozporu se skutečností a dochází ke zcela nesprávným závěrům.

[5] Situace na Ukrajině není dle stěžovatele bezpečná, hrozí válečný konflikt s Ruskou federací. Hybridní válka s Ruskou federací je příkrém rozporu s existujícími závěry Nejvyššího správního soudu o neexistenci totálního konfliktu na Ukrajině. Stěžovatel opustil území Ukrajiny v roce 2011, uzavřel manželství s občankou EU a požádal o povolení k přechodnému pobytu, které mu ovšem nebylo uděleno. Stěžovatel však má za to, že vzhledem na současný vývoj bezpečnostní situace na Ukrajině splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu.

[6] Podle stěžovatele žalovaný pochybil, jestliže mu neudělil humanitární azyl z důvodů zvláštního zřetele hodných. Stěžovatel tyto důvody spatřuje v otcovství k nezletilé dceři (o jehož určení se vede řízení u Okresního soudu v Pardubicích) a rovněž v životě s novou partnerkou. Stěžovatel se domnívá, že zmíněným důvodem je výchova nezletilého dítěte. Rodinné právo považuje přítomnost obou rodičů při výchově dítěte jako prvořadý element harmonického vývoje dítěte.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na dosavadní argumentaci a ztotožnil se s právními závěry krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[9] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Kasační soud přisvědčil krajskému soudu, že dle spisového materiálu byla první žádost stěžovatele ze dne 9. 5. 2016 odůvodněna bezpečnostní situací na Ukrajině. Jako další důvod stěžovatel uvedl rodinnou situaci, konkrétně narození jeho dcery v České republice. Správní orgán neshledal důvodnost žádosti (tento závěr o nedůvodnosti byl potvrzen rovněž kasačním soudem, rozsudkem ze dne 10. 8. 2017, č. j. 9 Azs 231/2017 - 16). V opakované žádosti stěžovatel žádné nové důvody nenamítal.

[11] V otázce posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu s ohledem na realizaci soukromého a rodinného života stěžovatele Nejvyšší správní soud poukazuje na své rozsudky ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 Azs 3/2003 - 36, nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69. Rodinné poměry spočívající v manželství či rodině nejsou skutečnostmi zvláštního zřetele hodné.

[12] Možností udělení doplňkové ochrany z důvodu ochrany soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 - 28, č. 2836/2013 Sb. NSS, ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010, ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010. Ve vztahu k možnému porušení mezinárodních závazků České republiky a naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany se však bez přistoupení dalších okolností bude jednat o velmi výjimečný institut. Ani Nejvyšší správní soud neshledal výjimečné důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu výše uvedené judikatury.

[13] K namítané aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině se Nejvyšší správní soud v obecné rovině vyjadřoval již mnohokrát. Lze odkázat například na usnesení ze dne 18. 3. 2015, č. j. 3 Azs 237/2014 - 25, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, či ze dne 14. 5. 2015, č. j. 9 Azs 36/2015 - 36. V usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, pak uvedl: *„(n)a Ukrajině (...) probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“*

[14] Podle Nejvyššího správního soudu situace na Ukrajině není tak závažná, že by byly ohroženy všechny osoby na celém jejím území. Nejedná se tedy o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Konflikt je izolovaný pouze

ve východní části Ukrajiny, jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně klesá (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 – 23, ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 220/2015 – 35, či ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016 – 36).

[15] Kasační soud podotýká, že řízení o mezinárodní ochraně neslouží k legalizaci pobytu za situace, kdy již cizinec nemůže dosáhnout legalizace pobytu některým z institutů zákona o pobytu cizinců.

[16] Rozhodnutí žalovaného vychází z relevantních podkladů a neobsahuje ani jiné vady, k nimž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Stejně tak rozsudek krajského soudu odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91).

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Všechny stěžovatelem namítané otázky již byly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to bezrozporně. Soud neshledal důvod pro judikaturní odklon ani žádné zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu či aplikaci hmotného nebo procesního práva. Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a není tedy důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost. Soud nerozhodoval o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť ji v zákonné lhůtě projednal meritorně.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2018

JUDr. Filip Dienstbier

předseda senátu